Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριθέν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . »	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ.15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ον — *Ἐν Ἀθήναις 3 Ἰουνίου 1917* — *Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 27*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

— Θὰ πῆγε μπροστά, εἶπε ὁ Πέγκροφ.

— Ἂς τὸν φθάσουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ.

Ἐξακολούθησαν νὰ κατεβαίνουν. Ὁ μηχανικὸς παρατηροῦσε μὲ προσοχὴ τὰ συχνὰ στριφογυρίσματα ποῦ παρουσίαζε ὁ ὑπόγειος ἐκεῖνος ἀγωγός, εὔκολα ὅμως ἐβεβαιώνετο ὅτι, μ' ὅλ' αὐτά, ἡ γενικὴ του διεύθυνσις ἦταν πρὸς τὴ θάλασσα.

Ὅταν κατέβηκαν καμμιὰ πενηνταριὰ ἀκόμη πόδια, οἱ ἄποικοι ἄκουσαν ἀπὸ μακρυὰ κάτι ἤχους, ποῦ ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὑπογείου, ὅπως φωνὴ ἀπὸ ἀκουστικὸ σωλῆνα.

— Ὁ Τὸπ γαυγίζει! ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ.

— Καὶ μὲ λύσσα μάλιστα! ἐπρόσθεσε ὁ ναύτης.

— Προσοχή, τ' ἀ ρόπαλα ἕτοιμα κι' ἐμπρός! ἐπρόσταξε ὁ Κύρος Σμίθ.

Καὶ ὥρμησαν ὅλοι πρὸς βοήθεια τοῦ σκύλου. Πραγματικῶς, τὰ γαυγίσματά του μαρτυροῦσαν θυμό, μανία, λύσσα. Εἶχε πιασθῆ ἀρά γε μὲ κανένα ζῶο, ποῦ τοῦ ἐτάραξε τὸ σκοτεινὸ ἄσυλο; Χωρὶς νὰ συλλογίζωνται τὸν κίνδυνο, σπρωχνόμενοι μόνο ἀπὸ μιὰν ἀκατανίκητη περιέργεια, οἱ ἄποικοι ἔτρεξαν ὥς ποῦ βρῆκαν τὸν Τὸπ.

Δέκα πόδια παρακάτω, ὁ διάδρομος ἔβγαζε σὲ μιὰ μεγάλη κι' ὡραία σπηλιά. Ἐκεῖ - μέσα ὁ Τὸπ ἔτρεχε γαυγίζων σὰ λυσσασμένος. Ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Νὰβ ὕψωσαν τὰ δαδιά, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἑτοίμασαν τὰ ρόπαλά τους, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Ἀλλὰ ἡ μεγάλη σπηλιὰ ἦταν ἔρημη. Οἱ ἄποικοι τὴν τριγύρισαν, τὴν ἔψαξαν ὅλη. Πουθενά, οὔτε ζῶο, οὔτε ἄνθρωπος. Ὁ σκύλος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ γαυγίζη. Οὔτε χάδια, οὔτε φοβερίσματα δὲν τὸν ἔκαναν νὰ σωπάσῃ.

— Κάπου - ἐδῶ θὰ ὑπάρχη καμμιὰ τρύπα! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Προσοχὴ μὴν πέσουμε μέσα!

— Ἐμπρός, Τὸπ!

Ὁ σκύλος ἔτρεξε ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς σπηλιᾶς, ἀλλὰ ἐκεῖ τὰ γαυγίσματά του ἐδιπλασιάσθηκαν.

Τὸν ἀκολούθησαν καί, στὸ φῶς τῶν δαδιῶν, εἶδαν τὴν τρύπα ἑνὸς πηγαδιοῦ, ποῦ ἀνοίγετο μέσα στὸ γρανίτη. Ἀπὸ ἐκεῖβέβαια ἐχύνοντο στὴ θάλασσα τὰ νερὰ ποῦ ἐμαζεύοντο στὸ ὑπόγειο. Δὲν ἦταν πιὰ ἕνας ὀχετὸς πλατὺς καὶ πλαγιαστός, ποῦ θὰ μποροῦσαν νὰ περπατήσουν μέσα. Ἦταν ἕνα πηγάδι ἀληθινό, κατακάθετο, ὅπου θὰταν ἀδύνατο νὰ κατεβοῦν.

Ἔβαλαν τὰ δαδιὰ στὴν τρύπα, ἔσκυψαν, ἀλλὰ δὲν εἶδαν τίποτα. Ὁ Κύρος Σμίθ ἐπῆρε ἕνα δαδὶ καὶ τὸ πέταξε μέσα στὸ πηγάδι. Στὴ γοργὴ πτῶσί του, ἐφώτισε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πηγαδιοῦ, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν φάνηκε τίποτα. Ἔπειτα τὸ δαδὶ ἔσβυσε μ' ἕνα ἐλαφρὸ τσιτσίρισμα, ποῦ μαρτυροῦσε ὅτι εἶχε πέση σὲ νερό. Καὶ τὸ νερὸ αὐτὸ ἦταν βέβαια ἡ θάλασσα.

Ἀπὸ τὸν χρόνο ποῦ ἐχρειάσθη τὸ δαδὶ γιὰ νὰ φθάσῃ κάτω, ὁ μηχανικὸς ἐλογάριασε ὅτι τὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ ἦταν ὡς ἐνενῆντα πόδια. Τόσο λοιπὸν ἦταν καὶ τὸ ὕψος τῆς σπηλιᾶς ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

— Νὰ τὸ σπίτι μας! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Μὰ θὰ κατοικηθῆ ἀπὸ κάποιον ἄλλο! ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

— Ὁ ἄλλος αὐτός, εἶπε ὁ μηχανικός, κάποιο ἀμφίβιο βέβαια, ἔφυγε ἀπ' αὐτὴ τὴν τρύπα καὶ μᾶς παραχώρησε τὴ θέσι του.

— Ἔτσι φαίνεται, ἐπρό-

«Μιὰ μεγάλη κι' ὡραία σπηλιά...» (Σελ. 213, στ. α'.)

σθεσε ὁ ναύτης· ἤθελα ὅμως νὰ ἤμουν στὴ θέσι τοῦ Τὸπ πρὸ ἑνὸς τετάρτου. Δὲν ἐγαύγιζε βέβαια χωρὶς λόγο...

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἐκύτταξε τὸν σκύλο του κ' ἐψιθύρισε:

— Ὤ, ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Τὸπ ξέρει περισσότερ' ἀπὸ 'μᾶς, γιὰ πολλὰ πράγματα !..

Ὁπωσδήποτε, ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀποίκων ἐπραγματοποιεῖτο. Εἶχαν τώρα στὴ διάθεσί τους μιὰ μεγάλη σπηλιά, ποῦ θὰ μποροῦσαν νὰ τὴ χωρίσουν,μὲ τοίχους ἀπὸ τοῦβλα, σὲ κάμαρες καὶ νὰ τὴν κάμουν κατοικία. Τὰ νερὰ τὴν εἶχαν ἀφίσει καὶ δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ ξαναγυρίσουν. Ἦταν ἀδειανή, ἐλεύθερη.

Ἀλλὰ θὰ παρουσιάζετο ἡ ἀνάγκη πρῶτο νὰ τὴν φωτίσουν,—καὶ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ φωτισθῇ μιὰ σπηλιὰ μέσα στὸν ὄγκο τοῦ γρανίτη,—καὶ δεύτερο, ὄχι εὐκολώτερο, νὰ τῆς κάμουν μιὰ καλλίτερη εἴσοδο.

Γιὰ τὸ πρῶτο, θὰ μποροῦσαν ἴσως νὰ τρυπήσουν ἀπὸ μέσα τὸ τοίχωμα ποῦ ἔβλεπε πρὸς τὴ θάλασσα καὶ ποῦ, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ μηχανικοῦ, δὲν θᾶταν πολὺ πυκνό. Ἔτσι θὰ ἐλύετο ἴσως καὶ τὸ δεύτερο ζήτημα. Γιατὶ ὅπως θᾶκαναν παράθυρα γιὰ τὸ φωτισμό, θὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν καὶ πόρτα καὶ νὰ βάλουν σκάλα, γιὰ νὰνεβαίνουν ἀπέξω.

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἀνεκοίνωσε αὐτὰ τὰ σχέδια στοὺς συντρόφους του.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ. Ἔχω ὅ,τι χρειάζεται, γιὰ νὰ τρυπήσω αὐτὸ τὸν τοῖχο. Ποῦ θέλετε;

— Ἐδῶ! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, δείχνων μιὰ κοιλότητα ἀρκετὰ βαθειά, ποῦ θὰ ἐμίκραινε βέβαια τὸ πάχος τοῦ τοιχώματος.

Ὁ Πέγκροφ, μὲ τὴ δικέλλα του, ἄρχισε νὰ κτυπᾷ τὸν γρανίτη. Γιὰ μισὴ ὥρα, στὸ φῶς τῶν δαδιῶν, ἡ σκληθρές του πετιοῦνταν ὀλόγυρα. Ὁ βράχος σπινθηροβολοῦσε σὲ κάθε κτύπημά. Κατόπι, ὁ Νὰδ ξεκούρασε τὸν Πέγκροφ κ' ἔπειτα πῆρε τὴ δίκελλα ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

Πραγματικῶς, 'ς ἐκεῖνο τὸ μέρος, τὸ τοίχωμα δὲν ἦταν τόσον χοντρό. Γιατὶ ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρῶν ἐργασία, μ' ἕνα τελευταῖο κτύπημα τοῦ Γεδεὼν Σπίλετ, ἡ δίκελλα τοῦ ξέφυγε, πετάχθηκε ἔξω καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσώρμησε στὴ σπηλιά. Ὁ βράχος εἶχε τρυπηθῆ.

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἐπλησίασε τὸ μάτι του στὴν τρύπα. Κ' εἶδε μπροστά του τὴν ἀκρογιαλιά, τὸ νησάκι καὶ τὴν ἀπέραντη θάλασσα.

Τώρα ἡ ὡραία σπηλιὰ ἐφωτίζετο κ' ἐφαίνετο ὅλη. Στὸ ἀριστερό της μέρος, δὲν εἶχε ὕψος περισσότερο ἀπὸ τριάντα πόδια καὶ μάκρος καμμιὰ ἑκατοστή· στὸ δεξί της ὅμως ἦταν πολὺ εὐρύχωρη κ' ὁ μεγαλοπρεπὴς θόλος της ὑψώνετο τουλάχιστο ὀγδόντα πόδια. Σὲ μερικὰ μέρη, γρανίτινες στῆλες ἐβάσταζαν τὰ τόξα τοῦ θόλου, ὅπως στὶς μεγάλες ἐκκλησιές. Σ' ἄλλα μέρη, ἡ στῆλες δὲν ἔφθαναν ὡς κάτω, ἀλλὰ σταματοῦσαν στὴ μέση τοῦ ὕψους, κρεμασμένες ἀπὸ πάνω σὰν καντήλια. Ἀλλοῦ πάλι ὑπῆρχε στὸ ἔδαφος τὸ κάτω μόνο μέρος τῆς στήλης, τὸ μεσαῖο ἔλειπε ὁλωσδιόλου καὶ τὸ ἐπάνω ἐχάνετο στὰ ὕψη τοῦ θόλου. Ὁ θόλος αὐτὸς ἦταν κρᾶμα ὁλίων τῶν ἀρχιτεκτονικῶν ρυθμῶν, βυζαντινοῦ, ρωμαϊκοῦ, γοτθικοῦ, ἕνα καλλιτέχνημα, μιὰ Ἀλάμπρα, ποῦ τὴν εἶχε λαξεύσῃ ἡ φύσις στὰ σπλάγχα τοῦ γρανίτη !

Οἱ ἄποικοι ἔμειναν ἐκστατικοί. Ἐκεῖ ποῦ δὲν ἐπερίμεναν παρὰ μιὰ μικρὴ κοιλότητα, εὕρισκαν ἕνα μυθικὸ παλάτι. Ὁ Ναὸ ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, σὰ νὰ εὑρίσκετο 'ς ἐκκλησιά. Κραυγὲς θαυμασμοῦ καὶ χαρᾶς ἔβγαιναν ἀπ' ὅλα τὰ στόματα, καὶ τὰ οὐρρὰ ἀνέβαιναν κ' ἔσβυναν, ἀπὸ ἠχὼ σὲ ἠχώ, ὡς τοὺς σκοτεινοὺς μυχοὺς τοῦ θόλου.

— Πολὺ ὡραῖα! ἐφώναξε ὁ Κύρος Σμὶθ. Ἄμα φωτίσωμε καλὰ τὸ ἐσωτερικὸ αὐτῆς τῆς σπηλιᾶς, ἄμα κάμωμε τὴς κάμαρές μας, τὴς ἀποθῆκές μας, ὅ,τι μᾶς χρειάζεται, στὸ ἀριστερὸ μέρος, θὰ μᾶς μείνῃ κι' αὐτὴ ἡ θαυμασία σάλα, γιὰ σπουδαστήριο καὶ μουσεῖο !

— Καὶ πῶς θὰ τὴν ὀνομάσουμε; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

— Γρανίτινο Παλάτι! ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμὶθ.

Νέα οὐρρὰ ἐχαιρέτισαν τὴ βάπτισι.

Ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα, τὰ δαδιὰ εἶχαν καῇ σχεδὸν ὅλα, κ' ἐπειδὴ γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν, ἔπρεπε νὰ ξαναπεράσουν τὸν σκοτεινὸ διάδρομο, ἀνέβαλαν γι' αὔριο τὴς ἐργασίες τῆς νέας ἐγκαταστάσεως.

Πρὶν φύγουν, ὁ Κύρος Σμὶθ ἔσκυψε πάλι στὸ πηγάδι κι' ἀκροάσθηκε προσεκτικά. Κανένας ἦχος δὲν ἀνέβαινε ἀπὸ τὰ βάθη του, οὔτε κἂν πάφλασμα νεροῦ. Ἀκόμη ἐν ἀναμμένο κλαδὶ ρίχτηκε μέσα. Τὰ τοιχώματα τοῦ πηγαδιοῦ φωτίσθηκαν πάλι μιὰ στιγμή, ἀλλὰ τίποτα ὕποπτο δὲν παρουσίασαν. Ἂν, προτήτερα, εἶχε ἀναιδῆ ἀπὸ ἐκεῖ κανένα θαλάσσιο ζῶο, θὰ ξαναγύρισε βέβαια στὴ θάλασσα.

Ἀκίνητος ὁ μηχανικός, μὲ προσεκτικὸ αὐτί, μὲ τὸ βλέμμα βυθισμένο 'ς ἐκεῖνο τὸ βάραθρο, δὲν ἔβγαζε λέξι.

Ὁ ναύτης τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἄγγιξε στὸ χέρι.

— Κύριε Σμὶθ; τοῦ εἶπε.

— Τί εἶνε; ρώτησε ὁ μηχανικός, σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ βαθὺ ὕπνο.

— Τὰ δαδιὰ θὰ σβύσουν...

— Ἄ, ναί ! Ἐμπρός !

Κ' οἱ ἄποικοι ἐξεκίνησαν γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν. Ὁ Τὸπ τοὺς ἀκολούθησε, ἀνήσυχος ἀκόμη καὶ γρυλλίζων.

Ἡ ἀνάβασις ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ ἀγωγὸ ἦταν ἀρκετὰ κουραστική. Σταμάτησαν λίγο στὴ μικρὴ σπηλιά, ποῦ ἦταν στὰ μισὰ τοῦ δρόμου. Κ' ἐξακολούθησαν νὰνεβαίνουν.

Σὲ λίγο ὁ ἀέρας ἔγεινε δροσερώτερος. Ἡ στᾶλες τοῦ νεροῦ εἶχαν ἐξατμισθῆ καὶ δὲν σπινθηροβολοῦσαν πιὰ τὰ τοιχώματα τοῦ διαδρόμου.

Στὴς τέσσερες, ὁ Κύρος Σμὶθ κ' οἱ σύντροφοί του ἔβγαιναν ἀπὸ κεῖ - μέσα, ἐνῷ τὸ δαδὶ τοῦ Πέγκροφ, τὸ μόνο ποῦ βαστοῦσε ἀκόμα, ἔσβυνε κι' αὐτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Τὸ σχέδιο τοῦ Κύρου Σμὶθ.—Ἡ πρόσοψις τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.—Ἡ σχοινένια σκάλα.—Τὰ ὄνειρα τοῦ Πέγκροφ.—Ἐρωματικὰ χόρτα.—Ὑδραυλικὲς ἐργασίες γιὰ τὴ νέα κατοικία.—Θέα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.

Οἱ ἄποικοι δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα νὰ φύσουν τὰ Καμίνια, γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν καινούργια ἐκείνη κατοικία, τὴν τόσο ἄνετη, ὑγιεινὴ καὶ προφυλαγμένη ἀπὸ τὰ νερα τῆς θάλασσας καὶ τοῦ ἀνέμου. Ἀλλὰ καὶ τὰ Καμίνια δὲν θὰ τάφηναν ὁλωσδιόλου. Τὸ σχέδιο τοῦ μηχανικοῦ ἦταν νὰ τὰ κάμουν ἐργοστάσιο γιὰ τὴς πιὸ χονδρὲς ἐργασίες.

Τὴν ἄλλη μέρα, 22 Μαΐου, ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Κύρου Σμὶθ ἦταν νὰ ἐξακριβώσῃ τὴ θέσι τῆς προσόψεως. Στὸν γρανίτινο τοῖχο, τὸν ἀπέραντο, δὲν θὰ ἦταν βέβαια εὔκολο νὰ διακοίνουν, ἐκεῖ ψηλά, τὴν τρύπα ποῦ ἄνοιξαν χθές. Εὐτυχῶς ὅμως, ἡ δίκελλα εἶχε ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σπίλετ καὶ εἶχε πέσῃ ἔξω, καθέτως. Ἔφθανε λοιπὸν νὰ βρεθῇ ἐκεῖ - χάμω ἡ δίκελλα, γιὰ νὰ βρεθῇ ἀπὸ πάνω της καὶ ἡ τρύπα.

Πραγματικῶς, ἡ δίκελλα βρέθηκε εὔκολα, χωμένη στὴν ἄμμο. Ἐκύτταξαν τότε μὲ προσοχὴ τὸν τοῖχο 'ς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ εἶδαν, 'ς ἕνα ὕψος ἐνενήντα περίπου ποδιῶν, τὴν τρυπίτσα ποῦ εἶχαν ἀνοίξῃ χθές. Μερικὰ πετροπερίστερα μπαινόβγαιναν κηλα ἀπὸ τὸ στενὸ ἐκεῖνο ἀνοιγμα. Θὰ ἐνόμιζαν, ὅτι γι' ἀγάπη τους εἶχε τρυπηθῆ ὁ γρανίτης.

Ὁ μηχανικὸς ἐσχεδίαζε νὰ χωρισθῇ τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ Παλατιοῦ σὲ πολλὰ δωμάτια μ' ἕνα διάδρομο εἰσόδου καὶ νὰ φωτισθῇ μὲ πέντε παράθυρα καὶ μὲ μιὰ πόρτα ἐπάνω στὴν πρόστψι. Ὁ Πέγκροφ παρεδέχετο τὰ πέντε παράθυρα. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ ἐννοήσῃ τὴν χρηστιμότητα τῆς πόρτας, ἀφοῦ μποροῦσαν νὰ μπαίνουν καὶ νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸν ὑπόγειο ἀγωγό.

— Φίλε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμὶθ. Ἂν εἶνε εὔκολο σὲ μᾶς νὰ μπαινοβγαίνωμε ἀπὸ ἐκεῖ, θὰ εἶνε ἐκείνης εὔκολο καὶ 'ς ἄλλους. Ἐγὼ λοιπὸν λογαριάζω, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, νὰ βουλώσω ἐκείνη τὴν τρύπα, νὰ τὴν σκεπάσω μάλιστα, νὰ τὴν ἐξαφανίσω. Καὶ δὲν θὰνε δύσκολο νὰ κάμω νὰ ὑψωθῇ πάλι τὸ νερὸ τῆς λίμνης μ' ἕνα ὑδροφράκτη.

— Καὶ πῶς θὰ μπαίνωμε μεῖς στὸ Παλάτι; ρώτησε ὁ ναύτης.

— Μὲ μιὰ σκάλα ἐξωτερική, σχοινένια ἀνεμόσκαλα, ποῦ θὰ τὴν τραβοῦμε πάλι μέσα καὶ τότε θᾶνε ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ μπῇ κανεὶς στὴν κατοικία μας.

— Μὰ γιατὶ τόσες προφυλάξεις, κύριε Σμὶθ; Ὡς τώρα τὰ ζῶα τοῦ νησιοῦ μας δὲν ἔδειξαν κακὲς διαθέσεις. Ὅσο γι' ἀγρίους ἰθαγενεῖς, τὸ νησί μας δὲν κατοικεῖται.

— Εἶσαι βέβαιος, Πέγκροφ;..

— Μὰ θὰ βεβαιωθοῦμε, ἄμα ἐξερευνήσωμε ὅλα τὰ μέρη...

—Ἐνῷ, ὡς τώρα, δὲν ἐξερευνήσαμε παρὰ ὀλίγα... Ὁπωσδήποτε, ἂν δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ-μέσα ἐχθροί, μποροῦν καμμιὰ μέρα νὰ ἔλθουν ἀπέξω. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς πρέπει νὰ πάρωμε ὅλα μας τὰ μέτρα.

Τὸ ἀνεγνώρισε τώρα ὁ Πέγκροφ καί, χωρὶς ἄλλη ἀντίρρησι, ἑτοιμάσθηκε νὰ ἐκτελέσῃ τὴς διαταγὲς τοῦ μηχανικοῦ.

Ἡ πρόσοψις λοιπὸν τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ ἐπρόκειτο νὰ τρυπηθῇ ἀπὸ πέντε παράθυρα καὶ μιὰ πόρτα, γιὰ τὴν καθαυτὸ «κατοικία», καθὼς κι' ἀπὸ διάφορους φεγγίτες, γιὰ νὰ μπαίνῃ ἄρθονο τὸ φῶς στὴ θαυμασία ἐκείνη σάλα μὲ τοὺς στύλους. Ἡ πρόσοψις αὐτὴ ἦταν ἀνατολικὴ κι' ὁ ἥλιος, ποῦ ὅ,τι εἶχε βγῇ, τὴν ἐχρύσωνε μὲ τὴς πρῶτές του ἀκτῖνες.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

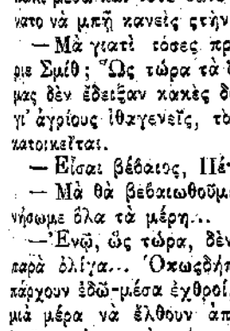

ΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ! ἦλθε ἡμέρα, ποῦ καὶ τὸ καναρίνι μου αἰσθάνθηκε τὸν ἀποκλεισμό. Θὰ πῆτε: ἕνα πουλάκι τί τρώει, πόσο θέλει γιὰ νὰ ζήσῃ; Τὸ ἴδιο εἶπα κ' ἐγὼ καί, μὲ τὴν ἰδέα πάντα ὅτι ὁ ἀποκλεισμὸς δὲν θᾶταν αἰώνιος, τοῦ ἐπῆρα τότε μιὰ ὀκᾶ κεχρί. Τοῦ ἔλειψαν γρήγορα τὰ παντεσπάνια του, τὰ σαβουαγιάρ' εἶχε ὅμως τὰ μαρουλάκια του,—σὰ νὰ λέμε τὸ φροῦτό του,— καὶ τὸ κεχρί του,—σὰ νὰ λέμε τὸ ψωμί του. Καὶ μιὰ ὀκᾶ! πόσον καιρὸ μπορεῖ νὰ περάσῃ ἕνα καναρίνι ! Καὶ ὅμως, ἡ ὀκᾶ ἐτελείωσε. Κι' ὅταν ἐστείλα νὰ πάρω ἄλλη, μοῦ εἶπαν ὅτι κεχρὶ δὲν ὑπάρχει,ἀλλὰ μόνο, ἂν ἤθελαν καναβοῦρι. Μὰ τρῶνε καὶ καναβοῦρι τὰ καναρίνια; Ναί μοῦ εἶπαν. Κ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα, τὸ τσανακάκι τοῦ καναρινιοῦ μου, ἀντὶ μὲ κεχρὶ ὅπως πάντα, γεμίσθηκε μὲ ψιλὸ καναβοῦρι. Ἦταν πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ποῦ ἔβλεπε τέτοιο φαγί. Κ' ἐστάθηκα, περίεργος νὰ ἰδῶ τί θὰ κάμῃ, πῶς θὰ τὸ ὑποδεχθῇ. Θὰ τοῦ ἀρέσῃ; Καὶ ἂν δὲν τοῦ ἀρέσῃ, ἂν δὲν τὸ θέλῃ; τί θὰ τοῦ δώσω; Γιατ' εἶχα κι' αὐτὴ τὴν ἀνησυχία...

Σᾶς εἶπα ἄλλη φορά, ὅτι τὸ καναρίνι μου, ὅ,τι κι' ἂν τοῦ δώσῃς, πρῶτα θὰ τὸ τραγουδήσῃ χαρούμενο, κ' ἔπειτα θὰ τὸ δοκιμάσῃ. Σήμερα, τίποτα. Τὸ καναρίνι μου, σιωπηλό, ἐκύτταζε τὸ ἄγνωστό του ἐκεῖνο φαγί, τοὺς στρογγυλοὺς μαυρειδεροὺς κόκκους, ποῦ ἀντικαθιστοῦσαν τὸ γνωστό του, τὸ χρυσωπὸ κεχρί, μὲ κάποια ἔκπληξι καὶ μὲ πολλὴ δυσπιστία. Δὲν ἐδίστασε ὅπως νὰ πάρῃ ἕνα κόκκο στὸ στόμα του. Μὲ δυσκολία, γιατὶ ἦταν ὁλωσδιόλου ἀσυνείθιστο, τὸν ἔσπασε, τὸν καθάρισε, τὸν ἔφαγε. Καὶ φαίνεται, ὅτι τοῦ ἄρεσε φοβερά. Θὰ πῆτε τώρα, ὅτι ἄρχισε τὸ τραγοῦδι: Καθόλου! Μετὰ τὸν πρῶτο κόκκο, ἀμέσως ἐπῆρε νὰ δοκιμάσῃ καὶ δεύτερο. Καὶ τὸ κίνημά του, τὸ ὕφος του, ἔλεγε καθαρά: «Μπρέ, γιὰ νὰ ἰδοῦμε! Αὐτὸ εἶνε ὡραῖο!., Πολὺ ὡραιότερο κι' ἀπὸ τὸ κεχρί. Μά ἔτσι εἶνε ὅλο; ἢ ἔτυχε αὐτό ;..»

Ἀλλὰ μόλις ἔφαγε καὶ τὸν δεύτερο κόκκο κ' εἶδε πῶς ἦταν ἐπίσης γλυκὸς καὶ ὡραῖος, τότε πιὰ βεβαιώθηκε ὅτι κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ ἦταν ἔτσι, ὅτι σήμερα θὰ χόρταινε μὲ κάτι ἔκτακτο, καινούριο, θαυμάσιο. Κι' ἀμέσως ἄρχισε τὸ τραγοῦδι. Κουί! κουί!.. κουί!.. ἀκατάπαυστα. Ἔτρωγε καὶ κιλαϊδοῦσε, κιλαϊδοῦσε κ' ἔτρωγε. Καὶ μὲ μιὰ λαιμαργία, μὲ μιὰ ἀπληστία, ποῦ φοβήθηκα μὴ στομαχιάσῃ καὶ τοῦ ἔβγαλα τὸ τσανακάκι. Τότε ἄρχισε τὰ κλάμματα καὶ τὰ παράπονα. Κάτι κελαδηματάκια λυπημένα μαζὶ καὶ θυμωμένα. Ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ τὸ ξαναβάλω. Κι' ἐξακολούθησε τὸ ἀθεόφοβο νὰ τρώγῃ σχεδὸν ὡς τὸ μεσημέρι. Τοῦ κάκου τὸ περίμενε τὸ μπανάκι του, μὲ φρέσκο νερό. Τὸ περιφρονοῦσε, τὸ ξεχνοῦσε. Κ' ἐνῷ ἄλλη φορὰ ἔκανε τὸ λουτρό του πρωΐ-πρωΐ, μόλις ἔτρωγε λίγο κεχρί, σήμερα, γιὰ νὰ τὸ κάμῃ, ἐννοοῦσε πρῶτα νὰ δειάσῃ τὸ τσανακάκι!

Τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι τὸ καναρίνι μου ξετρελλάθηκε μὲ τὸ καναβοῦρι του. Λίγο κεχρί, ποῦ εἶχε μείνῃ στὴ σακκούλα, τοῦ τὸ δίνω τώρα καὶ δὲν τὸ καταδέχεται. Ὅλο καναβοῦρι. Πού θὰ πῇ, ὅτι ὁ ἀποκλεισμὸς δὲν τὸ ἔβλαψε καθόλου. Μὲ τὸ καναβοῦρι ποῦ τοῦ ἔφερε δῶρο, τὸν αἰσθάνθηκε ἀλλοιώτικα παρὰ ὅπως ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι καὶ τἆλλα ζῶα: ἀπὸ τὴν καλή. Καὶ ὑποθέτω, ὅτι θὰ εὔχεται νὰ ἔχουμε κάθε χρόνο ἀποκλεισμό, πρᾶγμα ποῦ δὲν τὸ εὔχονται, παρὰ μόνον ἴσως οἱ ἔμποροι τῶν τροφίμων,—κι' αὐτοὶ πάλι δὲν πιστεύω πολύ, γιατὶ ὅπο κι' ἂν εἶνε ὁ Ἕλλην ἔμπορος, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε καὶ λίγο πατριώτης. Ἀλλὰ γιὰ τὸν πατριωτισμὸ τοῦ καναρινιοῦ μου, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐγγυηθῶ... Σᾶς ἐγγυῶμαι μόνο γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του, ποῦ τῇ μαρτυρεῖ κ' ἡ ὑποδοχὴ ποῦ ἔκαμε στὸ καναβοῦρι. Κι' ἄλλη φορὰ σᾶς μίλησα γι' αὐτὴ τὴν ἐξυπνάδα κι' ἂν σᾶς ξαναμιλῶ, εἶνε γιατὶ μοῦκανε μεγάλη ἐντύπωσι ἡ ἱστορία.

Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; Ἀπὸ κεχροφάγο, τὸ καναρίνι μου θὰ μεταθληθῇ σὲ καναβουροφάγο. Ἡ ὅταν θἄχουμε πάλι κεχρί, θὰ τὸ ξανασυνειθίσῃ; Ὑποθέτω ναί, γιατὶ θὰ τὸ ἔχῃ ξεχάσῃ κι' ὅταν θὰ τὸ ξαναΐδῇ, χρυσὸ καὶ ὀρεκτικό, θὰ τὸ δοκιμάσῃ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ θὰ τοῦ ἀρέσῃ. Πολλὰ πουλιὰ καὶ πολλὰ... παιδιὰ τὸ ἔκαμαν σὰν τὸ καναρίνι μου. Δοκίμασαν τὸ κρίθινο ψωμί,—τὰ παιδιὰ ἐννοῶ τώρα,—τοὺς ἄρεσε, τὸ βρῆκαν γλυκό, νόστιμο, καὶ βεβαιώνουν ὅτι δὲν θὰ τρώγουν πιὰ ἀπὸ τἄλλο. Ἀλλὰ ὅταν ἔλθῃ τὸ ἄλλο, τὸ ξεχασμένο, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τοὺς ἀρέσῃ πάλι καλλίτερα καὶ δὲν θὰ θέλουν νὰ ξαναΐδοῦν στὰ μάτια τους κρίθινο. Πολλὲς τέτοιες ὁμοιότητες καὶ ἀναλογίες βρίσκει ὁποιος τρέφει πουλιὰ καὶ παιδιά. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε, ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν κιλαϊδοῦν πάντα τὸ φαγί τους, ὅπως τὰ πουλιά, ἀλλὰ τῆς περισσότερες φορὲς τὸ μουρμουρίζουν. Ἡ διαφορὰ εἶνε πολὺ σπουδαία καὶ στοχάζομαι ὅτι τὰ παιδιὰ θὰ μποροῦσαν νὰ πάρουν ἕνα καλὸ παραδειγματάκι ἀπὸ τὰ πουλιά, ποῦ δὲν κάνουν πολλὰ νάζια καὶ ποῦ κι' ὅταν κλαῖνε ἀκόμα, κλαῖνε ...κιλαϊδιστά.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

—Κατὰ τὸν Οὐγγώ—

Ἐλ χρόνια ἀγνά κι' ἀθῶα ! —Ἀπὸ γυαλι-
[σμένη
βαλανιδιά, 'στὴν τάξι, ἕνα παλιὸ θρονί·
βαρὺ τὸ καλαμάρι, ἡ ἕδρα κ' ἡ ἀναμμένη
λάμπα, —τοῦ Ἑσπέρου ἀδελφούλα πα-
[πεινή...

Σχολούσαμε κι' ἀνήσυχα ἔτρεχα 'στὸν ἀ-
[δελφό μου·
'σκορπίζαμε, σὰν τὰ ζαρκάδια πεταχτά·
χίλια δυὸ λόγια ἠχοῦσαν 'στὴ σιωπὴ τοῦ
[δρόμου,
στὰ διάπλατα λιβάδια τ' ἀνοιχτά...

Μυῖγες 'πετοῦσαν σιγαλά...Καὶ μακρυ-
[σμένο
τὸ σιωπηλὸ ἄστρο ἄναβεν ἐκεῖ·
μές' στὴ σκιὰ τ' ἀηδόνι τὸ γλυκὸ κρυμμένο
'στὴ φύσι ἐμάθαινε τὴ θεία του μουσική...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ο ΠΕΤΡΑΚΗΣ

Πατέρας καὶ πατρυιός.

Ὁ Πετράκης, ἅμα ἐσχόλασε ἀπὸ τὸ Λύκειο, ἐγύρισε ἴσα στὸ σπίτι, ἄφισε τὰ βιβλία του στὸ τραπέζι κ' ἐκύτταξε τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου. Πέντε ἡ ὥρα. Ἔπρεπε νὰ δειλινίσῃ καὶ κανένας δὲν ἦταν ἐκεῖ νὰ τὸν περιποιηθῇ. Οὔτε τοῦ εἶχαν φυλάξῃ τίποτα, λίγο γλυκό, κανένα φροῦτο... Ὁ Πετράκης δὲν ἀπόρησε πολὺ γι' αὐτό· ἦταν, φαίνεται, συνειθισμένος. Ἐπειδὴ ὅμως πεινοῦσε, ἐπῆρε μόνος του τὸ καρβέλι κ' ἑτοιμάσθηκε νὰ κόψῃ μιὰ φέτα.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄκουσε βήματα στὴ σκάλα. Ἀνέβαινε ὁ πατρυιός του. Τρομαγμένος, ὁ μικρὸς ἄφισε τὸ ψωμὶ καὶ τὸ μαχαῖρι, ἔτρεξε στὸ τραπεζάκι, ὅπου ἦταν τὰ βιβλία του κ' ἔσκυψε ἐπάνω στὴν πλάκα του.

— Πέτρο, δὲν ἐγύρισε ἀκόμα ἡ μητέρα σου; ρώτησε ὁ πατρυιὸς μὲ τραχειὰ φωνή.

— Ὄχι, ἀκόμα. Ἡ μαμὰ εἶπε στὴ Ρόζινα πῶς θἀργήσῃ καὶ πῆρε μαζί της καὶ τὸν Ρικέτο.

Ὁ πατρυιὸς ἔστρεψε πρὸς τὸ παιδὶ ἕνα πρόσωπο θυμωμένο.

— Ἔτσι μιλοῦν; τοῦ φώναξε. Ἔτσι λένε ξερά-ξερὰ «ὄχι»; Μοῦ φαίνεται, πῶς μπορεῖς νὰ πῇς «ὄχι, μπαμπᾶ, ἀκόμα...»

— Μὲ συγχωρῆτε... ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ μικρός.

Ἀλλὰ τὸν πῆρε τὸ παράπονο καὶ σώπασε. Μιὰ ἐπανάστασις ἔβραζε μέσα του, Ἐσυλλογίζετο:

«Ὄχι! ποτὲ δὲν θὰ σὲ πῶ μπαμπᾶ, ἀφοῦ ἐγὼ ἔχω μπαμπᾶ δικό μου, ἀληθινό, ποὺ μ' ἀγαποῦσε, μὲ χάϊδευε, μὲ φιλοῦσε... Ὤ, τὸ βράδυ σὰν γύριζε!.. Τί παιχνίδια, τί γέλια ἐκάναμε οἱ δυό μας!.. Οἱ γειτονές μας ἐθύμωναν καὶ μᾶς κτυποῦσαν τὸ ταβάνι ἢ τὸν τοῖχο:— Τάκ! τάκ! συχᾶστε πιά!»

Κ' ἐνῷ μὲ τὰ δακρυσμένα του μάτια βλέπει νὰ χορεύουν στὴν πλάκα τὰ ψηφία ποὺ γράφει, ὁ Πετράκης ξαναθυμᾶται τὰ παληὰ περασμένα. Ὤ, τί ὡραῖο, τί τρυφερό, τί εὐτυχισμένο ποὺ ἦταν τὸ σπίτι, στὴν ἀρχή, τότε ποὺ προτογνώρισε τὸν κόσμο! Ἀλλὰ ἔπειτα ἡ ἁρμονία διαταράχθηκε, ἡ ὁμόνοια ἔφυγε... Ὁ μπαμπᾶς του καὶ ἡ μαμμά του δὲν εἶχαν ποτὲ τὴν ἴδια γνώμη. Ἄρχισαν μαλώματα, καυγάδες. Κ' ἕνα βράδυ, ὁ Παῦλος Μπερώ, ὁ ἀληθινός του πατέρας, πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ δὲν ξαναγύρισε.

Πέρασαν μῆνες, χωρὶς νὰ τὸν ξαναϊδῇ. Μιὰ μέρα, ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ μάθῃς, παιδί μου, ὅτι δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ ζήσωμε μαζί, ὁ πατέρας σου κ' ἐγώ. Χωρίσαμε... Δὲν εἶσαι ἀκόμα ἑπτὰ ἐτῶν καὶ τὸ δικαστήριο, δόξα σοι ὁ Θεός, σἀφίνει στὴ μητέρα του. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ σ' ἐμποδίζῃ νὰ βλέπῃς κάπου-κάπου καὶ τὸν πατέρα σου.

«Ἔτρωγαν φαιδρότατα, σὰν δυὸ φίλοι...» (Σελ. 216, στ. γ'.)

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Παῦλος Μπερὼ πήγαινε τακτικὰ κι' ἔπαιρνε τὸν Πετράκη. Ὁ μικρὸς εἶχε τότε πανηγύρι· γιατὶ μὲ κανένα δὲν ἦταν εὐτυχέστερος παρὰ μὲ τὸν πατέρα του. Κατοικοῦσαν στὴ Χάβρη. Συχνά, χεροπιασμένοι, πήγαιναν στὴν προκυμαία. Ἡ μεγάλη κίνησις ἐκείνου τοῦ λιμένος, τὰ πλοῖα ποὺ μπαινόβγαιναν ἀκατάπαυστα, τἄλλα ποὺ φόρτωναν ἐμπορεύματα, τἄλλα ποὺ ἔπαιρναν κάρβουνα, τοὺς διασκέδαζαν πολὺ καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν γυιό. Ὧρες ἐστέκοντο καὶ τὰ κύτταζαν. Κάποτε ἔβλεπαν νὰ μπαίνῃ στὸ λιμένα ἡ νὰ φεύγῃ κανένα ὑπερωκεάνειο, ἀληθινὴ πλωτὴ πόλι, ποῦ μιὰ φορὰ μάλιστα ἀνέβηκαν ἐπάνω καὶ τὴν εἶδαν ἀπὸ κοντά.

Τὸ καλοκαίρι, ἄλλες διασκεδάσεις. Ἔκαναν ἐκδρομὲς στὰ περίχωρα τῆς Χάβρης, πήγαιναν στὸ Ἔτρετᾶ, στὸν Σαὶν-Ζουέν, στὴν Ταγκαρβίλη. Πατέρας καὶ γυιὸς περνοῦσαν τὴν ἡμέρα τους στὴν ἐξοχή, στοὺς πράσινους κάμπους, στάνθισμένα λειβάδια, γεμᾶτα μαργαρίτες καὶ παπαροῦνες. Τὸ μεσημέρι διάλεγαν μιὰ καλὴ θέσι, στὴ σκιά, ἔβγαζαν ἀπὸ τὸ δίκτυ τὰ φαγιά τους κ' ἔτρωγαν φαιδρότατα, μονάχοι τους, σὰν δυὸ φίλοι.

Τὸ βράδυ ὁ Πετράκης γύριζε στὸ σπίτι τῆς μητέρας του, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη χαρά, μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα ἥλιο κι' ἀπὸ τὴν ἴδια νύκτα ὀνειροπολοῦσε τὴν προσεχῆ ἐκδρομή...

Ἀλλὰ ἡ ὡραία αὐτὴ ζωὴ δὲν ἐβάσταξε πολύ. Μιὰ 'μέρα, ὁ Παῦλος Μπερὼ ἔφυγε γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ Παρίσι. Τοὺς πρώτους μῆνες ἔγραφε στὸ γυιό του τακτικά. Ἔπειτα τὰ γράμματά του ἀραίωσαν. Εἶχε πιάσῃ μιὰ ἐργασία ἐμπορική, ποῦ δὲν τοῦ ἄφινε καθόλου καιρό...

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ἡ κυρία Μπερὼ ξαναπαντρεύτηκε. Πῆρε τὸν τραχὺ ἐκεῖνον ἄνθρωπο, ποῦ τόσο τὸν φοβοῦταν ὁ μικρὸς Πετράκης. Καὶ μὲ τὸ δίκηο του. Γιατὶ ποτὲ δὲν εὕρισκε ἕνα καλὸ λόγο γι' αὐτὸν ὁ κ. Ἀνριέ, (ἔτσι ὠνομάζετο ὁ πατρυιός του.) Δὲν ἤξερε παρὰ νὰ τὸν μαλώνῃ, νὰ τὸν δέρνῃ καί, γιὰ τιμωρία, νὰ τὸν ἀφίνῃ νηστικό.

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἦλθε στὸν κόσμο ἓν ἀδελφάκι. Ὁ Πετράκης χάρηκε πολύ, πολύ, γιατὶ ἐνόμισε πῶς τοὔστελνε ὁ Θεὸς ἕνα φίλο, ἕνα σύντροφο, μιὰ παρηγοριά. Ἀλλὰ γελάστηκε. Τὸ νεογέννητο, μεγαλώνοντας, μεγάλωνε καὶ τὴ δυστυχία τοῦ ἀδελφοῦ του· γιατὶ οἱ γονεῖς προτιμοῦσαν αὐτὸ καὶ δὲν τὸ κρυβαν καθόλου.

Ὅταν ἔξαφνα ὁ μικρὸς Ρικέτος κτυποῦσε τὸν Πετράκη ἢ τοῦ τραβοῦσε τὰ μαλλιά, τὸ ἄδικο θὰ τὸ εἶχε πάντα ὁ δεύτερος. Ἡ μητέρα του τὸν ἀγαποῦσε βέβαια, ἀλλὰ φοβοῦταν τὸν ἄντρα της καὶ ποτὲ δὲν ἔπαιρνε μπροστά του τὰ δίκηα τοῦ Πετράκη. Κανένα λοιπὸν δὲν εἶχε νὰ τὸν ὑπερασπίζεται. Καὶ σιγὰ-σιγὰ συνήθισε νὰ τὰ ὑποφέρῃ ὅλα, χωρὶς κἂν νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ γογγύζῃ.

Ἡ ἐπανάστασις ὅμως ἔβραζε μέσα του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΒΑΖΟ

Διωγμένος!

Ὁ κ. Ἀνριέ, ὁ κακὸς πατρυιὸς τοῦ Πετράκη, εἶχε ἀγοράσῃ κάποτε, ἀπὸ ἕνα βακόρι, ἕνα κινέζικο βάζο. Ἦταν ἀπὸ πορσελάνα, μὲ λουλούδια, γνήσιο κομψοτέχνημα τῆς Κίνας, ποῦ εἶχε βέβαια τὴν ἀξία του. Ὁ κ. Ἀνριὲ ὅμως τὸ ὑπερτιμοῦσε, τὸ θεωροῦσε κειμήλιο ἀνεκτίμητο.

Μιὰ μέρα, ποῦ ὁ μικρὸς Πετράκης ἦταν πάλι μονάχος στὸ σπίτι, συνέβη νἀκούσῃ βήματα στὴ σκάλα καὶ νὰ τοῦ φανῇ,—περίεργο πῶς τοῦ φάνηκε!— ὅτι ἦταν ὁ πατέρας του ποῦ ἐγύριζε ἀπ' τὸ Παρίσι.

Φαντάζεσθε τί χαρὰ αἰσθάνθηκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ πῶς πετάχθηκε, πῶς ἔτρεξε στὴν πόρτα. Ἀπὸ τὴ βία του ὅμως, σκούντησε περνῶντας τὴ μικρὴ κονσόλα, ὅπου ἐστέκετο τὸ κινέζικο βάζο. Αὐτό, καθὼς ἦταν ψηλὸ κ' ἐλαφρό, κουνήθηκε, ἔχασε τὴν ἰσορροπία, ἔπεσε στὸ πάτωμα κ' ἔγεινε χίλια κομμάτια!

Δὲν ἦταν ὁ πατέρας του, δυστυχῶς! Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ πατρυιός του. Εἶχε ἀκούσῃ τὸν ἀπαίσιο κρότο ἀπὸ τὴν σκάλα, καὶ μπῆκε μέσα ἀνήσυχος, νὰ ἰδῇ τί ζημία ἔγεινε. Ὅταν εἶδε τὸν Πετράκη σκυμμένο, νὰ μαζεύῃ τὰ κομμάτια τοῦ πολύτιμου βάζου, τὸν ἔπιασε ἕνας θυμὸς ἀπερίγραπτος.

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς αὐτό! θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς! οὔρλιασε.

Κι' ἅρπαξε τὸν Πετράκη ἀπὸ τὸν κολλάρο τῆς μπλούζας του, τὸν ἔτραντταξε καὶ τὸν ἄρχισε κλωτσιές, χαστούκια, γροθιές, ἐνῷ συγχρόνως τὸν ἔλουζε μὲ κάτι βριστές, ποῦ πρώτη φορὰ τῆς ἄκουγε τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί.

Ἔπειτα, ἀφοῦ κουράσθηκε νὰ τὸ κτυπᾷ, ἐπαψε· δὲν ἄρισε ὅμως ἀκόμη τὸ θυμά του, γιατὶ ὁ θυμὸς τοῦ κακοῦ πατρυιοῦ δὲν εἶχε ξεθυμάνει.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΥΠΝΑΡΑ

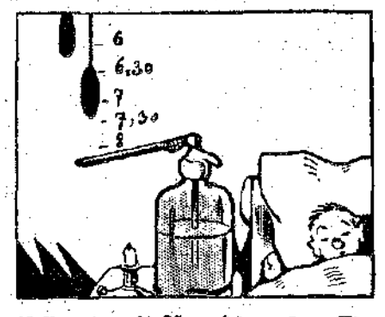

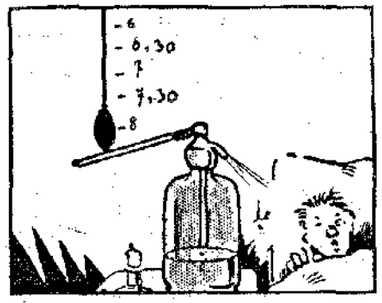

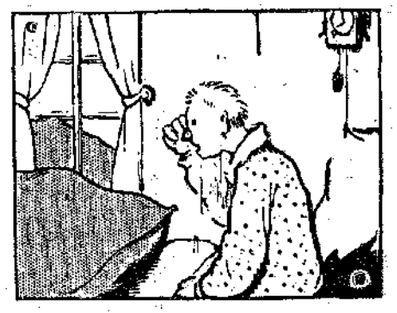

Ὁ Κωστάκης δὲν ἔχει ξυπνητήρι. Κ' ἐπειδὴ τοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ ξυπνᾷ μόνος του, τὴν ὥρα ποῦ πρέπει, ἐσκέφθηκε νὰ κάμῃ ἕνα ξυπνητήρι μὲ τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου καὶ μὲ τὴ μποτίλλια τοῦ σέλτς.

Ἐπρόσεξε νὰ ἰδῇ ὥς ποῦ φθάνει, κάθε ὥρα, τὸ βάρος τοῦ ρολογιοῦ κ' ἐσημείωσε τὴς διάφορες ὥρες στὸν τοῖχο. Ὅταν λοιπὸν θέλει νὰ ξυπνήσῃ, ἂς ποῦμε στὴς ὀκτώ,—τὸ ἀργότερο,—τοποθετεῖ στὸ τραπέζι τὴ μποτίλλια ἔτσι, ὥστε ὁ μοχλὸς νὰ ἔρχεται ἴσια-ἴσια στὸ ὀκτώ. Τὸ βάρος τοῦ ρολογιοῦ, ἐκείνη τὴν ὥρα, βρίσκει τὸν μοχλό, τὸν πιέζει καὶ...ἕνας κρουνὸς κρύου νεροῦ σφενδονίζεται ἀπὸ τὴν μποτίλλια στὸ πρόσωπο τοῦ ὑπναρᾶ. Δὲν εἶνε βέβαια πολὺ εὐχάριστη αὐτὴ ἡ ψυχρολουσία, τὸν ξυπνᾷ ὅμως τὸν Κωστάκη. Καὶ γι' αὐτὸ εἶνε εὐχαριστημένος καὶ καμαρώνει μάλιστα γιὰ τὴν ἐφεύρεσί του.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΟ ΑΣΧΗΜΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΩΜΟΡΦΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

(*Ἀληθινὴ Ἱστορία*)

Ὁ Θεόφιλος Φίχτε, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους φιλοσόφους τῆς Γερμανίας, ἦταν ἕνα ἁπλὸ χωριατόπουλο πολὺ φτωχό. Ὅταν ἦταν ἑπτὰ χρονῶν, ἐπειδὴ ἔμαθε καλὰ νὰ διαβάζῃ, ὁ πατέρας του τοῦ ἔφερε ἀπὸ τὴ χώρα δῶρο ἕνα ὤμορφο βιβλίο γεμάτο εἰκονογραφίες: Τῆς «Θαυμάσιες περιπέτειες τοῦ Σίγφριδ μὲ τὰ κέρατα».

Ποτέ του ὁ Θεόφιλος δὲν εἶχε διαβάσῃ τόσο ὤμορφο βιβλίο. Κάθε βράδυ, ὅταν ἀποτελείωνε τὰ γραπτά του καὶ ἀπομάθαινε τὰ μαθήματά του, ἄνοιγε τὸ βιβλίο του μισὴ ὥρα πρὶν πλαγιάσῃ καὶ βυθίζουνταν στὸ διάβασμα. Ἐφρόντιζε ἀπὸ πρὶν νὰ σημειώνῃ τὸ μέρος ποῦ θὰ σταματοῦσε, μὰ πάντα σχεδὸν τὸ ξεπερνοῦσε, τόσο τοῦ ἐκινεῖτο ἡ περιέργεια νὰ μάθῃ τὰ παρακάτω.

Ὁ πατέρας του ὅμως ἔσβυνε γρήγορα τὸ λυχνάρι, ἀπὸ οἰκονομία, γιατὶ ἦταν φτωχὸς καὶ ὁ Θεόφιλος ἀναγκαζότανε νὰ πέρτῃ στὸ κρεββάτι λυπημένος. Ἔβαζε ὅμως τὸν «Σίγφριδ μὲ τὰ κέρατα» κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του καὶ τὸ πρωὶ ξυπνοῦσε νωρίτερα καὶ ρουφοῦσε ἀκόμη δυὸ-τρεῖς σελίδες, πρὶν νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ σχολειό του.

Ἔτσι, μὲ τὸν καιρό, τὸ μικρὸ παιδὶ δὲν εἶχε πιὰ νοῦ παρὰ μόνο γιὰ τὸ βιβλίο του. Τελείωνε ἄψε-σβύσε τὰ χρέη του καὶ κακομάθαινε τὰ μαθήματά του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νἄβρῃ καιρὸ νὰ διαβάσῃ τὸ ἀγαπημένο του βιβλίο. Ἕνα πρωὶ μάλιστα εἶχε φύγει στὸ σχολειό του χωρὶς κἂν νὰ κυττάξῃ τὸ ποίημα ποῦ εἶχε νὰ μάθῃ.

Ὅταν ὁ δάσκαλος τὸν ρώτησε, ὁ Θεόφιλος, κατακόκκινος ἀπὸ ντροπή, σηκώθηκε ἕτοιμος νὰ ὁμολογήσῃ πῶς δὲν ἤξευρε οὔτε λέξι ἀπὸ τὸ μάθημα. Ἔλα ὅμως ποῦ τὸ βιβλίο τοῦ πλαγινοῦ του ἦταν ὁλάνοικτο ἐπάνω στὸ θρανίο μπροστά του, καὶ ἴσα-ἴσα στὴν σελίδα ποῦ ἤθελε!

Δὲν κρατήθηκε στὸν πειρασμὸ καὶ ἀντὶ νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια, ὁ Θεόφιλος διάβασε τὸ ποίημα, στὰ κλεφτᾶτα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὥς τὸ τέλος. Κι' ὁ δάσκαλος ποῦ δὲν κατάλαβε τίποτα, τοῦ ἔκαμεν ἕνα σωρὸ ἐπαίνους καὶ τὸν ἔφερε παράδειγμα στὴν τάξι.

Αὐτοὶ ὅμως οἱ κλεμμένοι ἔπαινοι τοῦ ἔκαναν περισσότερο κακὸ ἀπὸ ὅλα τὰ μαλώματα ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ πάθῃ. Κατάλαβε πῶς ἔγεινε κατεργάρης, πῶς ἦταν ψεύτης, αὐτὸς ποῦ ποτὲ ὥς τὰ τώρα δὲν εἶχε γελάσει κανένα. Καὶ ἦταν δυστυχής.

Ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα γυρνοῦσε καὶ ξαναγυρνοῦσε στὸ κρεββατάκι του. Τὴν αὐγή, ὅταν ὅλοι κοιμῶνταν ἀκόμα μέσ' στὸ σπίτι, σηκώθηκε, ντύθηκε βια-

στικά, ἄνοιξε χωρίς θόρυβο τὴν πόρτα κι' ἔφυγε τρεχάτος μέσα στὰ χωράφια. Σταμάτησε ς' ἕνα μικρὸ γεφύρι κι' ἀπὸ τὴ μπλοῦζα του ἔβγαλε κάτι ποῦ εἶχε κρυμμένο. Τὸ βιβλίο ποῦ τόσον ἀγαποῦσε: Τῆς «Θαυμάσιες περιπέτειες τοῦ Σίγφριδ μὲ τὰ κέρατα». Δὲν θέλησε νὰ τ' ἀνοίξῃ, γιατὶ φοβήθηκε μὴ δὲν μπορέσῃ νὰ τ' ἀφίσῃ πάλι, ἀλλὰ κύτταξε πολλὴ ὥρα μὲ δακρυσμένα μάτια τὸ ὤμορφο χρυσοδεμένο κάλυμμα καὶ μ' ἕνα ἀπότομο κίνημα... τὸ πέταξε μέσ' στὸ ποτάμι.

Μὲ τὸ πέσιμο, τὸ βιβλίο ἄνοιξε, ἔδειξε ἄλλη μιὰ ὕπτερη φορὰ τὶς ὤμορφες εἰκόνες του καὶ χάθηκε μέσ' στὸ νερό... Τότε τὸ παιδὶ ξέσπασε στὰ κλάματα. Σωριάσθηκε πάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ παραδόθηκε στὴ λύπη του...

Καὶ ὅμως, ὅταν πιὸ ἀργὰ ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ, μὲ ἔκπληξι ἐννοιωσε τὸν ἑαυτό του ἐλαφρὸ κ' εὐτυχισμένο. Ἀνάσαινε τώρα ἐλεύθερα. Μιὰ λέξι ποῦ πολλὲς φορὲς τὴν εἶχε ἀκούσῃ χωρὶς καλά-καλὰ νὰ τὴν καταλαβαίνῃ, τοῦ ἐρχότανε ὁλοένα στὸ στόμα καὶ τοῦ γέμιζε τὴν ψυχή: Εἶμαι ἐλεύθερος... ἐλεύθερος!

— Ναί, εἶμαι ἐλεύθερος, γιατὶ δὲν ἤμουν πιά, ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρό. Αὐτὸ τὸ βιβλίο ἦταν ὁ ἀφέντης μου. Μὲ ἀνάγκαζε νὰ κάνω ὅ,τι δὲν ἤθελα. Μ' ἔκαμε νὰ γίνω ἀμελὴς καὶ ψεύτης. Τί εὐτυχία νὰ νοιώθω πῶς εἶμαι ἐλεύθερος ξανά!

Τί εὐτυχία, ἀλήθεια, νὰ εἶνε κανένας ἐλεύθερος, τί μεγάλο καλὸ ἡ ἐλευθερία! Λίγα παιδιὰ ὅμως, καὶ λίγοι ἄνδρες ἀκόμα, ἔχουν τὸ θάρρος νὰ παραρνηθοῦν, ὅπως ὁ μικρὸς Θεόφιλος, μιὰ εὐχαριστησί τους καὶ ὅταν ἀκόμη νοιώθουν πῶς αὐτὴ τοὺς σέρνει ἀγάλια-ἀγάλια στὴν καταστροφή!

(*Ἀπὸ τὸ Γαλλικό*) **Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ**

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν.

— Τί σημαίνει, Μίμη, «ἐγὼ εἰμὶ ὁ ὤν;»

— Ἐγὼ εἶμαι αὐγό.

Ἐσταλη ἀπὸ τὸ Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακείου

***

Σλέψις τοῦ *Ἑσπερίου* περὶ ἐνείνων ποῦ στέλλουν Παιδικὸν Πνεῦμα.

— Τί κουτοί! Δὲν φτάνει ποῦ λένε κουταμάρες, ἀλλὰ τὴς γράφουν καὶ στὴ Διάπλασι νὰ ντροπιάζονται.

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρος

***

Ὁ Νῶε ἔμεινε φέτος στὴν ἴδια τάξι καὶ κλαίει κι' ὀδύρεται.

— Πάει, ἔχασε ἕνα χρόνο! ξεφωνίζει.

— Ἐ! μὴν κλαῖς! τοῦ κάνει ὁ μικρός του ἀδελφός. Δὲν ψάχνει λίγο μήπως τὸν ξαναβρῇς;

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὐριον

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΧΗΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

— Καὶ γιὰ ποῦ, καλή μου χήνα;
«— Πάω νὰ ἰδῶ τὴ βατραχίνα..»

— Καὶ πῶς εἶσαι ἔτσι γυμένη,
Πόδια ὡς μύτη λασταυμένη;

«— Μά, δὲν ἔμαθες, πῶς πρέπει
Φίλο σπίτι του ὁποιος βλέπει,

Καὶ τὴ φορεσιά, ποὺ ἀρέσει
Μόνο ἐκείνου, νὰ φορέσῃ;»

— Κάλλιο τότες νἄχες σκύλους
Κι' ὄχι τέτοιους...βρωμοφίλους!

ΜΑΓΝΗΤΗΣ ΚΑΙ ΞΥΛΑΚΙ

— Πῶς ζηλεύω τὶς πεννοῦλες,
Βελονίτσες, καρφιτσοῦλες,
Ποῦ κρατεῖς μὲ τὰ φιλιά σου,
Μόλις ἔλθουνε σιμά σου...
Πάρε με στὴν ἀγκαλιά σου!

«Ξυλαράκι μου, στοχάσου,
Πῶς ἐγὼ ὅλους θέλω, μὰ
Ξύλινη ἔχεις σὺ μαμμά,
Καὶ ποτὲς δὲν πάει τὸ ξύλο
Τὸ μαγνήτη νἄχῃ φίλο...»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ
(*Ἀναδιφήσεις τοῦ Ἀνανία*)

ΕΤΟΣ Α'.— ΑΡΙΘΜΟΣ 4. — ΜΑΪΟΣ, 1879

Ἀπὸ τὸ φυλλάδιον αὐτὸ τῆς Διαπλάσεως, ὅμοιον μὲ τὰ τρία προηγούμενα κατὰ τὸ σχῆμα, τὰς εἰκόνας καὶ τὴν ποικιλίαν τῆς ὕλης, ἀντιγράφω τὸ ποιηματάκι αὐτὸ τοῦ μακαρίτου Κατακουζηνοῦ, ποὺ χιλιάδες παιδιὰ τὸ ἔχουν ἀποστηθίσει:

Ἔλειψε τὸ χλόνι
Κ' ἦλθες, χελιδόνι,
Ἔξυπνο πουλί.
Ἡ μικρή μου στέγη
«Καλῶς ἦλθες» λέγει
Καὶ σὲ προσκαλεῖ.

Ἔλα, μὴ φοβῆσαι
Τὴ φωλιά σου κτίσε.
Ἔλα, ἐπειδὴ
Ἄσυλο θὰ εὕρῃς,
Εἶμαι, νὰ τὸ ξεύρῃς,
Εὔκτακτο παιδί.

Δὲν εἶνε ἕνα χαριτωμένο παιδικὸ ποιηματάκι; Καὶ δὲν εἶνε κρίμα ποῦ οἱ ποιηταί μας δὲν γράφουν πιὰ τέτοια; Κ' οἱ πιὸ νέοι ἀκόμη θέλουν νὰ κάνουν τοὺς μεγάλους καὶ νὰ γράφουν σοβαρὰ καὶ δύσκολα. Καὶ ὅμως ἡ Διάπλασις θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχὴς ἂν εἶχε νὰ δημοσιεύσῃ καὶ σήμερα τέτοια ἁπλᾶ, εὔκολα καὶ *τεχνικὰ* στιχάκια γιὰ τὰ μικρότερά της παιδιά...

***

Ἰδοὺ καὶ μερικὰ γνωμικά, ἀπὸ τὸν «Θησαυρὸν» τοῦ ἰδίου φύλλου:

* Ἡ θρησκεία παρηγορεῖ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ παρέχει οὐρανίαν τέρψιν ἐν ταῖς πικραῖς τῆς ζωῆς του στιγμαῖς.

* Ἡ ὀκνηρία εἰσήγαγεν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀηδίαν.

* Ὁ πράττων τι πρὶν ἢ σκεφθῇ ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἐπιχειροῦντα ταξείδιον ἄνευ προετοιμασίας.

* Ὁ λόγος τοῦ ἀποκτήσαντος φήμην φιλαλήθους ἔχει τὴν δύναμιν ὅρκου.

— Καὶ αὐτὸ ἀκόμη τοῦ Κατακουζηνοῦ, ὄχι πολὺ καλλιτεχνικὸν εἰς τὴν διατύπωσιν, ἀλλὰ τοσυχτερὸ διὰ τοὺς ἀμελεῖς κ' ἐπαναλαμβανόμενον διὰ τοῦτο συχνὰ ἀπὸ γονεῖς καὶ διδασκάλους:

Ὦ παῖ, ἂν μείνῃς ἀμαθής
ἐξ ὀκνηρίας μόνον,
Ὡς πρέπει σοι, μὴ λυπηθῇς,
Ἂν σὲ καλῶσιν ὄνον,

***

Ἀπὸ τὴν Ἀλληλογραφίαν:

κ. Ι. Σ. Κέρκυραν. — Ἡ ἔκδοσις τῆς Διαπλάσεως ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου, ἑπομένως φυλλάδια Ἰανουαρίου δὲν ὑπάρχουν.

Φιλοστόργῳ Μητρί.— Ἡ πρώτη φροντὶς πρέπει νὰ εἶνε νὰ καταστήσωμεν τὸν ἄνθρωπον *τίμιον* καὶ ὄχι σοφόν· διότι οὐδὲν ὀλεθριώτερον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἢ ἄνθρωποι *νοήμονες καὶ πεπαιδευμένοι, ἀλλὰ ἐστερημένοι* ἠθικῆς καὶ ἀρετῶν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

Πρόκειται νὰ μεταφρασθῇ, διὰ νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Διάπλασιν», τὸ κατωτέρω γερμανικὸν κείμενον. Καὶ προκηρύσσεται σήμερον διαγωνισμὸς διὰ τὴν καλλιτέραν τοῦ μετάφρασιν.

Die Lerchen

Ein Bauer ging mit einer Sense auf das Feld, um Klee zu hauen. Da bemerkte der Bauer ein Lerchennest. Das war mitten in den Klee hinein gebaut. Es lagen sieben junge Vöglein darin, die piepten und pfiepten. Als die alten Lerchen sahen, dass der Bauer vor ihrem Neste stand, erhoben sie ein klägliches Geschrei und flogen in weiten Kreisen um das Nest herum. Der Bauer aber dachte: «Was hätte sich davon, wenn ich das Nest zerstörte?» Er rührte es also nicht an, liess sogar den Klee stehen, der um das Nest herum wuchs.

Bald kamen die alten Lerchen wieder und sahen ängstlich nach, ob sie ihre Kinder alle noch hätten. Ja, sie hatten sie alle noch. Wie freuten sie sich! Nun fingen sie zu su füttern und zogen die Jungen gross. Als sie flügge waren, stiegen sie in die Luft und trillerten über dem Kleefelde. Wenn dann der Bauer des Morgens auf sein Feld zur Arbeit ging und es sang eine *Lerche über ihm*, dachte er jedesmal: «Das ist gewiss eine von den Sieben, die du in dem Neste fandest.» Und ihr Gesang machte ihm doppelte Freude.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

1.—Εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος *δωρεὰν μὲν* ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1917, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 10* εἰς γραμματόσημον οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ τἀδέλφια των, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ *λεπτῶν 30* οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραταί.

2.—Αἱ *μεταφράσεις, εἰς πολὺ ἁπλῆν ὁμιλουμένην* γλῶσσαν, (χωρὶς ξενισμοὺς καὶ χωρὶς σχολαστικισμούς,) πρέπει νὰ εἶνε γραμμέναι *πολὺ καθαρὰ εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου* (μὴ περιέχον δηλαδὴ *εἶσοτε ἄλλο* ἐκτὸς τῆς μεταφράσεως,) *καὶ ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον ὄψεως* αὐτοῦ (μὴ γράφετε ποτὲ ἀπὸ πίσω,)—μὲ τὴν σημείωσιν ἄνωθεν: «Διὰ τὸν Μ. Διαγωνισμὸν Μεταφράσεως» καὶ κάτωθεν μὲ τὄνομὰ καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου.

3.—Μεταφράσεις ὑπὸ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους, δέχομαι μέχρι *τῆς 15ης Ἰουλίου 1917.*

4.—Ἡ ὡραιοτέρα μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Διάπλασιν» μαζὶ μὲ τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, Βραβεῖα δὲ θὰ ἀποσταλοῦν τὰ συνήθη τῶν Μικρῶν Διαγωνισμῶν, κατὰ τὸ ΣΤ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) **Παίγνιον**

Ἐσταλη ὑπὸ Ἰωάν. Σ. Σαρρῆ

	ΑΟ	ΚΑΙ	ΑΟ	
ΚΑ	ΡΙΧ	ΜΕ	ΣΤΟ	ΚΑ
	ΤΟ	ΓΙΑ	ΤΟ	

Νὰ συναριθμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐτὰ ὥστε νὰ σχηματισθῇ μία κοινοτάτη παροιμία.

β'.) **Συλλαβικὸν κυβόλεξον**

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὐριον

*_*_* = Κράτος τῆς Ἀσίας.
*_*_* = Γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης.
*_*_* = Εἶδος πλοιαρίου.

Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει μίαν συλλαβήν. Καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται τὸ ἴδιο.

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

Ἐσταλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμομηλάκι.

U A R C E T
E F E A É C A
D R L I D H H
I O T N U A C

Νἀναγνωσθῇ μία γαλλικὴ παροιμία καὶ νὰ εὑρεθῇ ἡ ἀντίστοιχος ἑλληνική.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 25ου φύλλου

α'.) Γαλλία, Γερμανία, Βουλγαρία, Βέλγιον, Ἀμερική. — β'.) **Ἐλοquεmmεnt**

γ'.)
F
BAL
CARPE
ARRICOT
AFFINERIE

Μηδενὶ πονηρῷ συνοικήσεις.

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 *Τόμοι:* τῶν ἐτῶν *1894, 1895, 1896* ἕκαστος ἄδετ. δρ.3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 *Τόμοι:* τῶν ἐτῶν *1897* ἕως *1905* ἕκαστος ἄδετ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 *Τόμοι:* τῶν ἐτῶν *1906* ἕως *1916.* ἕκαστ. ἄδετ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ *παραγγέλλοντες* νὰ σταλοῦν **ταχυδρομικῶς**, **πρέπει** νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 30ην Μαΐου 1917.

ΘΑ περιμένετε ἴσως δύο λέξεις ἀπὸ τὴν Διάπλασίν σας διὰ τὰ σημαντικὰ γεγονότα αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Ἡ Διάπλασις, καθὼς γνωρίζετε, παιδιά μου, εἶνε καὶ ἦτο ἀνέκαθεν συντηρητική, νομιμόφρων καὶ πιστὴ εἰς τὸ καθεστώς. Τοῦτο τῆς ἐπιβάλλει ὁ προορισμός της καὶ ὁ χαρακτὴρ ἑαυτῆς, ὡς φύλλου παιδαγωγικοῦ. Ἡ Διάπλασις λοιπὸν ἠσθάνθη βαθέιαν ὀδύνην διὰ τὴν παραίτησιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, τοῦ πρώτου γηγενοῦς Βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἀπέκτησεν ἡ Ἑλλὰς μετὰ τόσων αἰώνων ἀναμονὴν ἀλλ' ἠσθάνθη καὶ μεγάλην χαρὰν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἑλληνικῆς αὐτῆς Δυναστείας καὶ τὴν ἀνάρρησιν εἰς τὸν θρόνον τοῦ δευτεροτόκου βασιλόπαιδος Ἀλεξάνδρου. Εἴθε ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ νέου Βασιλέως, νὰ ἴδῃ ἡ Ἑλλὰς ἡμέρας εὐτυχεῖς.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν (ἴδε φυλλ. 26) δρ. 6.60.—*Μελαγχολινὸ Διαβολάκι* 0.50.—*Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* 0.20.—*Παγκόσμιο Ὄνειρο*, 0.50.—Δημ. Σ. Μπερδέσης, 0.20.

Τὸ ὅλον δρ. 8.

Μὲ αὐτὰς ἐνεγράφη ὁ ὑπ' ἀριθ. 10 συστηθεὶς ἄπορος. Μένουν πρὸς ἐγγραφὴν ἄλλοι πέντε συστημένοι.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐξακολουθοῦν τὰς ὑπομνήσεις μου πρὸς τοὺς καθυστεροῦντας Πράκτορας, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ στείλουν τὸ χρέος των τὸ ταχύτερον. Εἶνε καὶ ἄλλοι, τοὺς ὁποίους θὰ δημοσιεύσω ἰδίᾳ τὸ προσεχές, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἐξοφλήσουν.

Νικ. Α. Παπαγιαννῆς, Δημητσάνα	Δρ.	16,50
Νικ. Γ. Αἰλιτάκης, Πειραιεύς	»	40,70
Βασ. Δ. Μάλτας, Πειραιεύς	»	42,40
Θεόδ. Ν. Τσαβέας, Ἰθάκη	»	9,—
Παῦλος Ἀναστ. Μῖχος, Πειραιεύς	»	14,75

Ὁ φίλος μας *Κ. Α. Κοντ.* νομίζει ὅτι «ὅσον ἀφορᾷ τὸ πέταγμα τοῦ Τὰκ εἰς τὸν ἀέρα, θὰ ὀφείλεται εἰς τὸ ὑποβρύχιον τοῦ Πλοιάρχου Νέμου· ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν μυστηριώδη σωτηρίαν τοῦ Κύρου Σμίθ, θὰ ὀφείλεται πάλιν εἰς ἕνα τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος τοῦ ὑποβρυχίου ἢ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον Νέμον...» Θὰ τὸ ἰδοῦμε. Ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν.

Ἀπὸ μακρυὰ χαιρετῶ τοὺς φίλους μου τῆς Πελοποννήσου. Τοὺς ἔχασα καὶ αὐτοὺς τώρα μὲ τὴν κατάληψιν τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ τὴν διακοπὴν τῆς σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας. Ἀλλ' ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι τὸ κακὸν θὰ εἶνε προσωρινόν. Μικρὸν καὶ οὐχ' ὁρᾶτέ με, μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με, ἀγαπητοὶ Πατρινοί, Πύργιοι, Αἰγιεῖς, Κορίνθιοι κτλ. κτλ.

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε ἡ ὁμιλουμένη, *Ἄρη* ἕνα κράμα δημοτικῆς καὶ καθαρευούσης· ἀλλὰ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ καὶ τέχνη, διὰ νὰ τὸ γράφῃ κανείς καὶ νὰ τὸ κρατῇ πάντα ἐκεῖ ποῦ πρέπει. Γι' αὐτὸ πολλοὶ βρίσκουν εὐκολώτερο νὰ γράφουν ἢ ὅλο δημοτικὴ, ἢ ὅλο καθαρεύουσα. Θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ δυσκολώτερο· καὶ ὅμως ὄχι· δυσκολώτερο εἶνε τὸ τεχνικὸ ἐκεῖνο κράμα, ποῦ τὸ διεκδίκεις χωρὶς νὰ σ' ἐξαφνίζῃ ἀτόπου καὶ δὲν ξεύρεις ἂν εἶνε καθαρεύουσα ἢ δημοτική.

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, *Ἱερὲ Ἀγών.* Καὶ ἄλλοι ἐμιμήθησαν τὸ παράδειγμά σου. Ὁ *Γέρω-Δῆμος* π. χ. μοῦ ἔστειλεν ἕνα ὡραιότατο κρίθινο ψωμί· ὁ δὲ *Οθράνιος Θόλος*, ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν, δύο ὀκάδες ἀλεύρι. Τοὺς εὐχαριστῶ πάρα πολύ. Εἶνε τόση ἡ ἀνακούφισις μὲ αὐτὴν τὴν ἔλλειψιν!

Μεσογειακὴ Ἀκκή. ἔχεις δίκηο· ἀλλ' ἐὰν τὸ φύλλον δὲν ἐτσακίζετο ἔτσι, θὰ τὸ ἐλάμβανες τόσο ζαρωμένον ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον, ὥστε μὲ κανένα σιδέρωμα δὲν θὰ μποροῦσες νὰ τὸ σιάξῃς· ἐνῷ τώρα ἡ πτυχὲς φεύγουν μὲ λίγο πρεσσάρισμα.

Χαίρω, *Γ. Π. Λ.* ποῦ ἀπεφάσισες νὰ γίνῃς «πιὸ ἀληθινὸς συνδρομητής», νὰ μοῦ γράφῃς τὰς ἐνευπώσεις σου καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Ἀλλὰ γι' αὐτὰ χρειάζεται καὶ ψευδώνυμον.

Τὸ ἐνοῶ, *Δημ. Σ. Μπ.* ὁ Διαγωνισμὸς ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ, ὅπως ὁ ἄλλος ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ποῦ θὰ δημοσιεύσω κατόπιν, δὲν εἶνε δι' ὅλους. Διότι ὀλίγοι σχετικῶς σπουδάζουν αὐτὰς τὰς γλῶσσας. Ἀλλὰ δὲν σημαίνει. Κι' ἄλλοι Διαγωνισμοὶ ποῦ κάμνω δὲν εἶνε δι' ὅλους. Ζωγραφικῶς π. χ., Φωτογραφίας, ἀκόμη καὶ Ποιήματα. Ἐγὼ θέλω νὰ κάμω πολλούς, διὰ νὰ λαμβάνῃ κανένας μέρος εἰς ὅσους εἰμπορεῖ καὶ ξεύρει.

Φαντάζομαι, *Μυγνέ*, πόσον ὡραῖα ἐπέρασες στὴν ἐξοχή, ἀφοῦ ἐξέχασες ἐκεῖ-πέρα καὶ μένα. Ἔλα λοιπόν, γράφε μου τώρα τὰ ὡραῖά σου γραμματάκια, τολλάχιστον ὡς ποῦ νὰ ξαναπῇς καὶ νὰ μὲ ξαναξεχάσῃς...

Ὄχι, Μπομπόσα, Σῆμα τῶν Συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως; δὲν ὑπάρχει πλέον· ἐξηντλήθη. Ἀλλὰ σκοπεύω νὰ σᾶς κάμω ἕν ἄλλο, ὡραιότερον, ἅμα τελειώσῃ ὁ πόλεμος καὶ ἀποκατασταθοῦν τὰ πράγματα.

Ὄχι, *ὄχι, Παναχαΐς*, δὲν θὰ σὲ μαλώσω καθόλου ποῦ ἄργησες νὰ μοῦ γράψῃς, ἀφοῦ ἔλιωσες διπλωματικά. Ἀπεναντίας, θὰ σὲ συγχαρῶ διὰ τὸ ἄριστα τοῦ διπλώματός σου. Πολὺ μὲ τιμᾷ αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία. Κ' εἶμαι ἀληθινὰ εὐτυχής, ὅταν ἀκούω νὰ διακρίνωνται ἔτσι ἡ φίλες μου καὶ οἱ φίλοι μου. Λοιπόν, θὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνότερα;

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑδδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Λευκὸς Ἀετός, Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν, Ἐγγλεζάκι, Κωνστ. Δ. Ἐλ., Δελές, Γυθειωτάκι, Ὑποκόμης Ρετεντοὺς, Φτωχὸ Χαμομηλάκι, Χρυσορρόδινο Συνναφράκι, Ἄνθος Ἀγροῦ* καὶ *Ἶρις.*— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά των λόγια. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τὸ *Φτωχὸ Χαμομηλάκι* καὶ διὰ τὴν πεντάφυλλη πασχαλιὰ ποῦ μοῦ ἔστειλε καὶ ποῦ, ὡς λέγει, φέρει εὐτυχία σὰν τὸ τετράφυλλο τριφύλλι.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ἡ προσευχὴ τοῦ Ναύτη».—«Ὁ Θησαυρός».—*Μαγιάτικη βραδυά*».—«Ἀπὸ τὰ Φτιδρά»—«Φτιδρόν.—«Πεμπτοῦσα ἀργὰ-ἀργὰ...»— Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς Ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Γενναία Μελισσουργιώτισσα*, κ. (ΑΡ) *Πύρρος*, ἀ. (ΙΝ). *Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου*, ἀ. (ΣΣ). *Μακεδονικός*, ἀ. (ΑΧ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Υἱὸς τῆς Σεμέλης, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: Τὸ *Μελαχροινὸ Διαβολάκι* (0) μὲ *Τρελλὴν Ψυχήν*, *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ*, *Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακείου*—τὸ *Ἀνθισμένο Μονοπάτι* (0) μὲ *Ἐγγλεζάκι*, *Γέρω Δῆμον*, *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Γρηγ. Δ. Ἰαζ.* (ὄχι πολὺ ἐλευθέρα, μᾶλλον κατὰ λέξιν, ἀλλὰ χωρὶς γαλλισμοὺς· ναί· ἂν

μοῦ στείλῃς κανένα κωμικό, στεῖλε μαζί καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ πρωτοτύπου') *Ἄρε. Γρηγ.* (ἐξετέλεσα τὴν παραγγελίαν σου· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις') *Ἄλκην* (καλὴ αὐτὴ ἡ Μαγ. Εἰκὼν· θὰ τὴν δημοσιεύσω κάποτε ἴσως'). *Ἀφρασμένο Κῦμα* (καλὴ διασκέδασι 's αὐτὴ τὴν ὥραία, τὴν «ἀληθινὴν ἐξοχή») *Δαφνοστεφῆ Βασιλέα* (ἔχει καλῶς') *Πίπην Σ. Μαυρ.* (εἶνε ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῶν συνδρομητῶν') *Ροβύρον* (μὲ εἰδοποιεῖς κατόπιν ἑορτῆς· δὲν ἀμφιβάλλω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν') *Ε.* (εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καθημέρα· τὸ ἀπόγευμα εἶνε πιὸ εὔκαιρος· πέρασε ὅποτε θέλῃς καὶ ζήτησέ τον') *Ἐφήβον Ἑρμῆν* (ναί, εἶνε παλαιὸς συνεργάτης μου· μεταφράζει διηγήματα καὶ μυθιστορήματα') *Ἰουλίαν Καίσαρα* (μὲ χειὰ λοιπὸν ἡ στολὴ τοῦ Προσκόπου') *Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου* (ὄχι δά, εἰς τὸν Γρίφον ποῦ λές δὲν ὑπάρχει λάθος· ἅμα δημοσιευθῇ ἡ λύσις, θὰ ἰδῇς ὅτι βγαίνει ἔννοια καὶ στὸ τέλος') *Ἰτέαν* (πολὺ ἐχάρηκα ποῦ εἶχα εἰδήσεις σου· εἴκοσι λεπτὰ ἕκαστον') *Χαρ. Γ. Βουλ.* (10 λεπτά') *Ἑλληνικὸν Αἷμα* (ὄχι· δημοσιεύω μόνον τὸν ἀριθμὸν τῶν τετραδίων ποῦ ὀφείλει κάθε προτείνων· ἀλλὰ συνήθως, ὡς βλέπεις, εἶνε μηδέν') *Εὐζωνάκι* (ἔχει καλῶς') *Γερμανόπαιδα* (εἰς τὴν ἁπλῆν, τὴν ὁμιλουμένην, τὴν προτιμῶ') *Γῆν τῆς Ἑλλάδος. Μεγάλην Ἑλλάδα, Κωνσταντινουπολίτικο Διαβολάκι, Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* κτλ. κτλ.

Ἀνθισμένο Μονοπάτι, Δημ. Ν. Ραπ. ἔστειλα.)

Γλυκὺ Παρελθόν, Ἀγκάθι, Παγκόσμιο Ὄνειρο (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *29ην Μαΐου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) δρ. 6, Χρυσόδ. δρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,

Ἕκαστον τετράδιον	δρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων	δρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων	δρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων	δρ. 3,—

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) δρ. 1,50, Χρυσόδ. δρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (*Κουρτίδου*). Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (*Ξενοπούλου*) δρ. 2. Χρυσόδετον δρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, δρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἕμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, δρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου — Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27ης Αὐγούστου.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἐγκεκριμένων Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς συλλογὰς τοῦ νέου 165ου Διαγωνισμοῦ, ἡ ὁποία θὰ ἐξακολουθήσῃ καθ' ὅλην τὴν Β' Ἑξαμηνίαν, ἤτοι μέχρι τέλους Νοεμβρίου. Τὰ ποτελέσματα τοῦ λήξαντος 161ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

350. Λεξίγριφος

Θηρίον κ' ἕνας μάντις
Ἑνώθηκαν μαζί
Καὶ ἥρωα Σπαρτιάτην
Ἔκαμαν στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αὔρας

351. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ἂν μπορέσῃς, φίλε λύτα,
Μ' ἕνα Σὶ νὰ γράψῃς Νί,
Εἰς τὴ Σικελία κύτα
Ποῦ μιὰ πόλις θὰ φανῇ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου

352. Διπλοῦς Μεταγραμματισμὸς μετὰ Στοιχειογρίφου

Θεοῦ μεγάλου παλαιοῦ
Τὴν κεφαλὴν ἀλλάζω
Καὶ τὸ σκαμνὶ ποῦ κάθεται
Εὐθὺς κατασκευάζω·
Τὸ ἴδιο κάνω καὶ σ' αὐτὸ
Καὶ βλέπω πάλι ἕνα θεό.
Τὰ δυό του τώρα ἀρχικά
Τὰ βγάζω ἀπ' τὴ γραμμὴ
Κ' ἕνα τετράποδο κοινὸ
Σοῦ κάνω στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴ Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους

353. Στοιχειόγριφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Εἶμαι τῆς Ἑλλάδος χώρα
Ἐὰν δὲν μὲ μετοβάλῃς·
Μ' ἂν τὴν κεφαλὴν θελήσῃς,
Φίλε λύτα, νὰ μοῦ βγάλῃς,
Καὶ τὸν τράχηλον στὴ μέση
Ἔπειτα νὰ μεταθέσῃς,
Ὄργανον τοῦ σώματός σου
Στὴ στιγμὴ θὰ ποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλησμονήτου Σύρου

354. Γωνία

\+ * * * * = Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων.
* + * * * = Ἀρχαία ποιήτρια.
* * + * * = Βασιλεὺς τῆς Θράκης.
* * + * * * = Ἄνθος εὐῶδες.
\+ * * * * = Μετέωρον.

Οἱ σταυροὶ τόπος κατάφυτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Θριάμβου

355—359. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀναλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

οἶκος, ἄμμος, πόρος, πᾶς, Νάξος.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Κ. Βέγκου

360—362. Συμπλήρωσις Φράσεων

1. Οὐδεὶς — μετενόησε.
2. Τὰ — μελέτα.
3. Οὐδεὶς — ἑαυτοῦ — κρατῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαρβαρομάχου Ἑλλάδος

363. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέγα πτηνόν, τὰ δεύτερα γράμματα πάλιν τῆς Βουλγαρίας καὶ τὰ τρίτα μυθικὸν μουσικόν:

1, Ἡλίς τῆς Κούβας. 2, Ὥρα τοῦ ἔτους. 3, Ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος. 4, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης. 5, Τεμάχιον ξύλου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατειρᾶς τοῦ Βυζαντίου

364. Φωνηεντόλιπον

λ - τ; - πτχ;

Ἐστάλη ὑπὸ Κων. Γ. Γυφτοδήμου

365. Γρῖφος

$\frac{\text{Μ}}{\text{Θ}}$ $\frac{\text{Σόν}}{\text{νά}}$ × τύχης

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρόσφυγος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 9ου φύλλου

100. Μινώταυρος (μήν, ὦ, ταῦρος.)—101. Αἰγαῖον - Αἴγιον.—102. Οἶκος - οἶνος.—103. Λυών.

104.

Α	Σ	Σ	Σ	
Ι	Ο	Ο	Ο	
Ν	Ν	Φ	Κ	
Α	Ε	Η	Λ	Ι	Ο	Υ	Υ
Δ	Ρ	Ξ	Λ	Ρ			
Ω	Ο	Ο	Ο				
Ν	Σ	Σ	Σ				

105 - 109. α') Διὰ τοῦ Σ: Σανός, ἕσμα, σοφός, ὅσος, πόσος. β') Διὰ τοῦ Λ: σάλος, ἅλμα, λάφος, ὅλος, πόλος.—110 - 112. 1, Τὴν Θήραν. 2, Αἱ Συρακοῦσαι (σύρ' ἄκουσε.) 3, Ἡ Νικομήδεια (Νίκο μεδία.)—113. ΑΙΔΣ (ΠειρΑιεύς, Ἤπειρος, Ἰθάκη, ΝαυΣικᾶ.)—114. Μὴ ζῆς διὰ νὰ τρώγῃς, ἀλλὰ τρῶγε διὰ νὰ ζῆς.)—115. *Ἐγγράφετε συνδρομητὰς εἰς τὴν Διάπλασιν.* (ἐν γρα φε - τε σὺν δρόμο - τὰς εἰς τὴν διά πλας - σύν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—80]

Θ*αλασσία Νύμφη*, σοῦ εὔχομαι ἔτη πολλὰ διὰ τὰ γενέθλιά σου.

Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ

[ΙΖ'—81]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΗΝΑΙ», Ἐν Ἀθήναις

Ἱδρύθη 1916. Σκοπὸς ἐγκυκλοπαιδικὴ διάπλασις μελῶν. Ἐγγραφῆτε μέλη, νέοι, νέαι. Ζητοῦνται δραστηριότατοι ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν, ὑπερόγκως κερδίζοντες. Ζητήσατε Καταστατικά. Θ. Γιαννήλιον, Κλεισθένους 2, Ἀθῆναι.

[ΙΖ'—82]

Μ*υγκὲ καὶ Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου*, ἀναμένω συμφώνως μὲ τὴν ὑπόσχεσίν σου ἐπιστολήν. Διεύθυνσίν μου ἔστειλα εἰς τὴν Διάπλασιν, κατὰ τὰ συμφωνημένα. Θέλετε νὰ κάμω ἐγὼ ἀρχήν; Ἀπαντήσατε.—*Ἀγριόπαπια*

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον ἐλήφθησαν ἀπὸ 24—30 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Σ. Δεϊμέζης, Ὀδοιπόρος, Δ. Ι. Ἀντωνίου, Μαρίκα Δ. Ἀλεξάκη, Χρ. Η. Μιχήλιας, Αλ. Θ. Νικολάου, Θ. Γιαννουλόπουλος, Ἰ. Δ. Ζήσιμος, Δ. Ε. Ἀνδρόνικος. Χ. Γ. Βούλτσης, Δ. Γ. Ζάρβανος, Ν. Μπασουνόπουλος, Ι. Γ. Παναγιωτόπουλος, Κουκλίτσα, Γερμανόπαις, Γ. Ε. Ὅλσεν, Μαρίκα Σαμαρτζῆ, Ο. Δ. Σταθινόπουλος, Ἑλένη Ἐπισκοπάκη, Κ. Ν. Καλλίκος, Δ. Π. Μιχαήλ, Θ. Η. Φουστάνος (δίς), Δ. Γ. Ζερμαλιᾶς, Α. Ν. Ἰγγλέσης, Φ. Ν. Σελλᾶς, Ἰάσων Ν. Σελλᾶς.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρκου.

ΒΟΛΟΥ: Κ. Γ. Παπαγεωργίου, Ἀπ. Ζυλάμπης, Δ. Παπαγεωργίου, Ι. Παπαγεωργίου, Ἀντ. Καμηλιέρης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Αθ. Αντ. Ρίζου, Ἀγ. Θ. Προκόπης, Ι. Μ. Παπαϊωάννου.

ΠΑΤΡΩΝ: Μάρω Γ. Μπούμπα, Ἀδελῆς Νικολόπουλος, Καίτη Ἀγγελοπούλου, Χαριτίνη Ἀγγελοπούλου, Μαρίκα Γ. Βλαχάκη.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ιω. Π. Χαραμῆς, Σοῦ Δ. Φουντούκου, Κ. Ναθαναήλ, Σπ. Β. Βαλσαμίδης.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Αλ. Φ. Φιλιππόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΖΑΡΒΑΝΟΣ ἐν Ἀθήναις, καὶ ΜΑΡΙΚΑ Γ. ΒΛΑΧΑΚΗ ἐν Πάτραις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ τῆς Ἰουλίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—*Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι*